

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávneného **B. K. a.s.**, so sídlom v B.B., proti povinnému **E., s.r.o.**, so sídlom v K., **o vymoženie 7 174,14 Eur (216 128,- - Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1 Er 975/2002, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. M. B., so sídlom Exekútorského úradu vo S. Č., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 13. marca 2009, sp. zn. 3 CoE 7/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov (ďalej len exekučný súd) uznesením z 30. mája 2007, č.k. 1 Er 975/2002-23, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok) keď vychádzal z toho, že povinný výmazom z obchodného registra stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania, z ktorého dôvodu nie je možné pokračovať v konaní. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil odkazom na ustanovenie § 203 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Prešove uznesením z 13. marca 2009, sp.zn. 3 CoE 7/2009, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho súdnym exekútorom napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách exekúcie. Rozhodol tak majúc za to, že rozhodnutie exekučného súdu o trovách exekúcie je správne. Na dôvažok dodal, že súdny exekútor je síce štátom určená a splnomocnená osoba na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, ktorej

prináležia určité práva vrátane práva na odmenu za výkon tejto činnosti, no s výkonom exekútorskej činnosti sa spájajú i povinnosti, medzi ktoré patrí i povinnosť vykonávať túto činnosť efektívne, teda v najkratšom možnom čase a pri zachovaní maximálnej hospodárnosti. Podľa odvolacieho súdu je podmienkou priznania odmeny súdnemu exekútorovi skutočný výkon exekučnej činnosti, a nie formalistické robenie úkonov, ktoré nevedú k uspokojeniu oprávneného, ako v prejednávanej veci.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal včas dovolanie súdny exekútor. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že súd tým, že mu nepriznal odmenu, ktorá mu ako súdnemu exekútorovi prináleží, porušil čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a ukrátil ho na majetku. Vyslovil, že na úhradu trov, ktoré mu vznikli mal byť zaviazaný oprávnený, v ktorého prospech a na základe návrhu ktorého bola exekúcia vedená, pretože súdnemu exekútorovi patrí odmena aj v prípade zastavenia exekúcie a to bez ohľadu na skutočnosť, že nedošlo k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, pretože exekútor svoju prácu vykonal. Podľa jeho názoru súd nesprávne posúdil predovšetkým postavenie súdneho exekútora, ktorý je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a jeho činnosť nie je v zmysle Obchodného zákonníka podnikaním, preto nemôže znášať ani podnikateľské riziko pripadajúce do úvahy v súvislosti s neuspokojením nároku oprávneného. Z uvedených dôvodov trovy exekúcie nikdy neznáša exekútor, ale povinný alebo oprávnený, pretože súdny exekútor by vzhľadom na svoju zákonnú povinnosť prijať každý jemu doručený návrh na vykonanie exekúcie, príslušné trovy musel vynaložiť zo svojho majetku, čo je neprípustné.

Oprávnený vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súdy oboch stupňov o trovách exekúcie rozhodli správne, preto dovolanie súdneho exekútora nie je dôvodné a je potrebné ho odmietnuť, eventuálne zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku) smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdny exekútor napáda dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Vady uvedené v tomto ustanovení súdny exekútor v dovolaní výslovne nenamietal a dovolací súd ani nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Pokiaľ ide o výslovne uvedený dôvod dovolania spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), tento je síce prípustným dovolacím dôvodom, samotný tento dôvod ale prípustnosť dovolania nezakladá (nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová